

Kocianova houslová soutěž

1.-4. 5. 2024

XIX. ročník festivalu Kocianovo Ústí

66. ročník

No. 2.

KOCIANOVO ÚSTÍ

2. května

9.00 1. kategorie

14.00 seminář pro pedagogy

lektor Jiří Fišer

📍 koncertní sál ZUŠ

19.30 **Koncert laureáta 2023**

Milan Kostelenec - housle

Komorní filharmonie Pardubice

📍 Roškotovo divadlo

Svátek lásky a hudby. S rekordní mongolskou účastí

Kdo bude nástupcem Milana Kostelence? A v pořadí již 58. laureátem mezinárodní Kocianovy soutěže pro houslisty do 16 let? To je hlavní otázka, na kterou budeme znát odpověď až v pátek večer. Mezitím vyslechneme šedesát soutěžících z celkem třinácti zemí. „Velmi mě těší neuvěřitelný mezinárodní zájem o tuto úžasnou událost. Přeji si, abychom společně vytvořili Kocianovu houslovou rodinu,“ neskryval své pocity ráno 1. května předseda porotců Pavel Šporcl při slavnostním zahájení. To se díky příznivému počasí konalo venku, mělo stylový hudební doprovod a hojnou diváckou účast. Tradičně nechyběl ani starosta města Petr Hájek. „Buďte zde v Ústí jako doma. Věřím, že usměvavá a přátelská atmosféra nám vydrží po celý průběh soutěže,“ pozdravil přítomné.

Ještě před prvním soutěžním tónem bylo jasné, že minimálně v jednom ohledu bude letošní Kocianka výjimečná. Patnáctku českých přihlášek totiž zcela vyrovnala mongolská výprava. Početná byla už v posledních letech, nyní se ještě rozrostla. A už den před zahájením byla usměvavých tváří doslova plná škola! „Velmi si ceníme této přízně. Patnáct soutěžících s doprovodem činí Ústí městem s

nejvyšší koncentrací mongolských houslistů v ČR,“ okomentovala statistiku humorně ředitelka KHS Lenka Lipenská.

Nebývalá je i podpora, které se tým ze Státní konzervatoře v Ulánbátaru těší doma. Nechce se vám cestovat přes 6 tisíc kilometrů na východ Čech? Pak fandíte na sociálních sítích, Facebook i Instagram Kocianky v Mongolsku frčí. Stejně jako online přenos, který je na Kocianově i Heranově soutěži samozřejmostí.

Sluší se dodat, že mongolští soutěžící nejsou dávno jenom do počtu. V posledních letech již atakují medailová umístění a laureátský sen mnoha malých houslistů by se i v jejich případě jednou mohl stát realitou... kdo ví, třeba už brzy.

Celebration of love and music. With record Mongolian participation

We will hear sixty competitors this year's Kocianka would be exceptional in at least one aspect. The Mongolian team completely matched the fifteen Czech applications! And the day before the opening ceremony, the school was already full of smiling Mongolian faces! In recent years, Mongolian competitors have been successful, and the laureate dream of many tiny violinists could one day become a reality... Who knows, maybe soon. Even before the first note of the competition, it was clear that

První soutěžní den objektivem Adama Faltuse

Mirek Němec: Jak to slyším já (2. kategorie)

Rubrika „Jak to slyším já“ nemá za cíl přinášet odborná hodnocení výkonů. Jedná se o naprosto bezprostřední nejružnější dojmy, které po soutěži připomenou jednotlivé soutěžící a atmosféru přímo v sále i na pódiu.

SORA LAVORGNA

Děvče z Nice, reprezentující tamější konzervatoř, hledí na moře, které dozajista v její duši otevírá tajemné komnaty. Divák se totiž musí ptát, kde se bere její hudební nasazení, zanícení, tah na branku a virtuozita v tomto věku (nar. 2013). Úžasný výkon. Nechce se ani věřit, že bylo pořadí této druhé kategorie losováno. A bylo! Děvče hrálo jako poslední. Camille Saint Saens dokonalý a úplně poslední skladba pro sólo housle Paganini Caprice No. 13 byla totální exhibice! Nezapomenutelný závěr kategorie. Prostě to nejlepší přišlo na konec!

FILIP FEHÉR

Jako první prováděl Cikánské melodie. Okamžitě zaujal. Navíc báječná skladba – vše, co je na KHS stráženo „cikánskou“ inspirací z dílny velkých světových autorů, vždy slibuje výrazný hudební zážitek. Nejinak tato skladba! A samozřejmě, že ke skladbě musí být i interpret. A byl! Filip předvedl výborný virtuózní výkon. Následovala druhá skladba pro sólo housle Funk the String. Rockové housle! Naprostá bomba pro laického diváka, určitě vhodná na sobotní koncert vítězů v Roškotové divadle. Samozřejmě hlavní slovo bude mít odborná porota.

RITO IMAOKA

Báječně vystavený program. Tarantella super, virtuózní, První skladba Ed. Elgar, kde se bezchybná interpretace! Za poetické skladbě představila mne na medailové místo! A poetická víla v červených závěrečný Prokofjev? Naprostá baletních šatech se širokou jistota, lahůdka s dokonalým nabíranou sukní. Vše dokonale vyzněním. Jako kdyby na podiu ladí a zapadá do sebe. Jak by řekl dramatický umělec – jednota místa, času, děje klavíristka Martina Hájková. na 100 procent. Sarasate Neskutečně kompaktní výkon!

Výsledky 2. kategorie

- 1. cena **Sora Lavorgna (Francie/France)**
- 2. cena **Rito Imaoka (USA)**
Filip Fehér (Slovensko/Slovakia)
- 3. cena **Mykola Pososhko (Ukraine-Switzerland)**
- Čestné uznání 1. stupně
Anna Olecká (ČR/CZ)
Naoto Šereš (Slovensko/Slovakia)
Lara Tamcan (Ukrajina/Ukraine)
- Čestné uznání 2. stupně
Laila Honda (Německo/Germany)
- Čestné uznání 3. stupně
Lilijan Šćekić (Srbsko/Serbia)
Irmunbilig Buyandalai (Mongolsko/Mongolia)

Postupující ze 3. kategorie

- Nihat Mert Samanlioğlu (Turecko/Turkey)**
- Khulan Zorig (Mongolsko/Mongolia)**
- Nika Šulja (Srbsko/Serbia)**
- Nina Rakočević (Srbsko/Serbia)**
- Kanon Shigematsu (ČR/CZ)**
- Matilda Olivia Schulz (Německo/Germany)**
- Calliope Smith (USA)**

Předseda odborné poroty hodnotí 2. kategorii

Je vidět, že každý rok se počty v kategoriích přelévají, ve druhé bývá někdy trochu méně, letos naopak více. S celkovou úrovní jsem spokojen, protože držitelé všech cen byli velmi kvalitní, nedělali chyby. Vítězná Francouzka na to, jak je drobná a kolik je jí let, hraje neuvěřitelně citlivě, emotivně, měla vše pod kontrolou. Zasloužila si vyhrát, hrála precizně technicky a opravdu hudebně. Druhý Filip Fehér je naprosto přírodní talent, který hraje technicky velmi jistě a lehce. Je radost se na něj dívat! A další druhá cena, americká dívka Rito Imaoka, měla naprosto odlišný projev. U ní bylo patrné profesionální vystupování, že je zvyklá a k němu vedená. Hrála velmi krásně a procítěně. Ukrajinský soutěžící na třetím místě nás pro změnu zaujal velkou muzikálností a radostí ze hry, úsměvem na tváři. A co se týká nejlepší Češky Anny Olecké, je velmi talentovaná, má krásně postavené ruce. Byla to její první účast ve vyšší kategorii, to je samozřejmě vždy určitý hendikep. Vidím u ní obrovský potenciál do budoucna.

Jury Chairman's 2nd Category Evaluation

Every year, the number of contestants in the categories changes. I am satisfied with the overall level because the awards' winners were of very high quality; they did not make mistakes. The winning little French girl played incredibly sensitively and emotionally; she had everything under control. She deserved to win; she played with precision, technically flawlessly and musically. The second, Filip Fehér, is a natural talent who plays confidently and lightly. He is a joy to watch! The other second-prize winner, American girl Rito Imaoka, had a completely different expression. She played very beautifully and emotionally. The Ukrainian competitor in third place impressed us with his extraordinary musicality and joy of playing, with a smile on his face. As for the best Czech player, Anna Olecká, she is very talented and has beautifully built hands. It was her first participation in a higher category, which is always a disadvantage. I see a huge potential in her for the future.

Postupující ze 4. kategorie

- Aleksandra Đokić (Srbsko/Serbia)**
- Ryunosuke Asano (Francie-Japonsko/France-Japan)**
- Aiden Yu (USA)**
- Viola Lukášová (ČR/CZ)**
- Mykyta Sukhoviienko (Švýcarsko/Switzerland)**
- Marcel Anthony Alman (Slovensko/Slovakia)**
- Avalon Jordan Stottrop (Německo/Germany)**

Lana Zorjan: Pro Milana jsem napsala skladbu

Předloni vyhrála třetí kategorii a stala se absolutní vítězkou, loni excelovala v divadle při tradičním laureátském koncertu. A letos? V Ústí sice Lana Zorjan není osobně, o své současnosti i plánech ale povprávěla srbská houslistka přes videorozhovor. Zaujme, že nyní spolupracuje hned se dvěma dalšími laureáty. Jejím pedagogem je historicky nejmladší vítěz z r. 1984 Stefan Milenkovič, spoluhráčem a blízkým kamarádem pak vůbec poslední laureát Milan Kostelenec. Kocianka vytváří nová přátelství, včetně těch na celý život.

Co se za poslední rok událo ve vašem životě?

Byl to naprosto neskutečný rok se spoustou nečekaných obrátů, o kterých se mi ani nesnilo. Začala jsem neplánovaně studovat na univerzitě pod panem profesorem Milenkovičem, jenž je opravdu neuvěřitelným učitelem. Má obrovské znalosti a je více než ochotný je sdílet s žáky. Studovat pod někým, koho obdivujete od dětství, je čest.

Přišli i nějaké soutěžní úspěchy?

Vyhrála jsem stipendium na Lichtenštejnské hudební akademii, díky kterému jsem měla možnost poznat nespočet skvělých hudebníků, jako třeba vítěze Paganini competition. Seznámila jsem se tam také se svými dvěma nejlepšími kamarádkami. A pak samozřejmě cena pro objev roku International Classical Music Award, to jsem plakala štěstím.

A také jste si stříhla koncert s Milanem Kostelencem, či to byl nápad?

Můj! Zeptal se mě, jestli se náhodou nechystám do České republiky, a pokud ne, tak že on tedy přijede za mnou do Srbska. Myslela jsem si, že žertuje, nebrala jsem ho vážně. Za pár měsíců jsem se ho, také z legrace, zeptala, kdy se tedy chystá. A on na to, že v zimě! A tak jsem mu navrhla, že bychom spolu rovnou mohli zahrát nějaký koncert.

A jaké to bylo?

Báječné! Milan je nejen úžasným houslistou s opravdu neskutečným talentem, ale také skvělým člověkem. Poznat někoho, kdo vám opravdu rozumí na vícero úrovních, je k nezaplacení. Od jeho návštěvy Srbska jsme v kontaktu každý den, píšeme si nebo několik hodin voláme. Máme mezi sebou krásné pouto, za které jsem moc vděčná.

Mluvíte spolu občas také o Kociance?

Je to vtipné, ale většinu času vůbec nemluvíme o hudbě! Ale ano, určitě mluvíme. A já na ni myslím prakticky každý den. Kocianka pozitivně změnila můj vztah k houslím a k jevišti. To jí nikdy nezapomenu.

Jak odpočíváte, když zrovna nehrajete?

Začala jsem komponovat a neskutečně mě to baví. Fascinuje mě, jak se za každou skladbou skrývá nějaký příběh, nějaká myšlenka. Skládám ale pouze pro zábavu, jako koníček, nemám žádné ambice. Ale je to pro mě forma terapie, můžu dát průchod svým emocím. Občas mám problém popsat svoje pocity slovy, a tak mi pomáhají noty. Doufám také, že moje skladby přináší něco krásného lidem, kteří je uslyší.

Vaši inspirací jsou tedy hlavně emoce?

Ano, přesně tak. Například jsem neměla vůbec tušení, co dát Milanovi k narozeninám, tak jsem mu složila skladbičku. A tu jsem před pár dny zahrála v nejprestižnější hudební síni v Srbsku! Teď už mám v záloze pár věcí, které se mi opravdu líbí.

Co vás čeká v dalším roce?

Mám před sebou velkou soutěž v Itálii, na kterou se moc těším. A v létě se chystám do Česka za Milanem! Účastníme se společně Akademie Pavla Šporcla, na kterou se moc těším. A hlavně se zase uvidíme osobně. Sice jsme v kontaktu denně, ale i tak mi moc chybí a těším se na něj. A hned vzápětí se chystáme koncertovat v Turecku. To bude takový hřeb našich dvoutýdenních prázdnin.

Laureate Lana Zorjan: I wrote a song for Milan

What have you been up to the last year?

It's been an unexpected year with many turns and things I never thought would happen. I entered university, which I definitely wasn't planning. I have started studying with Professor Stefan Milenkovič, an outstanding professor. He has such knowledge and a lot of willingness to share it. Studying with somebody I've been looking up to for years is an honour.

And any competition success?

I also got a scholarship at the

Lichtenstein Academy of Music, thanks to which I got to meet many incredible musicians, such as the winners of the Paganini competitions. I also got my two current girl best friends from there. One is from Korea, and one is from Turkey. The main success was the Discovery 2024 for the International Classical Music Award, and I cried with happiness.

Song for

Milan

Scan me

for more

Festivalový koncert k Roku české hudby

Každý rok přemýšlím, kdy a čím pro mě začne KHS, soutěž mladých houslistů. Letos byly ouvertury hned dvě. V pondělí krátce po poledni, cestou z náměstí kolem penzionu Quattro, bylo již na desítky metrů slyšet linoucí se tóny houslí z otevřeného okna. Omyl vyloučen, takhle dobře hrají jen účastníci soutěže.

A o druhou předeheru KHS se postaral výše zmíněným koncertem v pondělí večer Pavel Šporcl s bratrem Petrem a Zemlinského kvartetem v kostele Nanebevzetí Panny Marie.

Úvodem o pondělním večeru nutno poznamenat, že Ústí nad Orlicí má štěstí v možnostech pořádat akce ve skvělém Roškotově divadle nebo v

komornějším sále ZUŠ Jaroslava Kociana, ale rozhodně mezi perly hudebního dění ve městě patří koncerty v kostele Nanebevzetí Panny Marie.

Právě tak i pondělní koncert k Roku české hudby nemohl najít lepší místo pro své provedení. Prostředí kostela spoluvytvářelo vrcholný umělecký zážitek, kdy se hudba stává nosnou vlnou pro tiché zamyšlení mířící z nitra každého posluchače někam do dále.

Kontakt s posluchači navodila hned velmi známá Cavatina – první část skladby Antonína Dvořáka: Drobnosti pro dvoje housle a violu, kterou mohlo publikum znát jako tzv. Malíčkost velkých mistrů.

V druhém díle večera,

Smyčcovém kvartetu č. 2 d moll Bedřicha Smetany, mohla nálada skvěle podaného díla zejména v úvodním Allegru evokovat vzpomínky vedoucí až k motivům z Prodané nevěsty.

Večer završilo dílo Antonína Dvořáka Smyčcový sextet A dur. Potlesk nebral konce, proto pro nadšené publikum vybral Pavel Šporcl jako přídavek část Finále této skladby.

Koncert působil svou hudební i vizuální stránkou (v kostele je vždy na co se dívat) jako lékárna plná vitamínů pro každou vnímavou duši. A v předvečer Kocianovy houslové soutěže to byla skvělá pocta Jaroslavu Kocianovi a celé soutěži. Sváteční atmosféru už téměř květnového večera podtrhla při pomalé procházce cestou domů i mimořádná jasnost nebe. (mn)

Tomáš Pilař: Neznám jinou takovou soutěž

Hradec Králové – V Čechově ulici, nedaleko hlavního vlakového nádraží a stylově jen kousek od hudební školy, najdete majestátní vilu. Salon první republiky, jak se Hradci přezdívá, má podobných jistě více, žádná z nich ale není zároveň dílnou a ateliérem mistra houslaře. Kouzelný svět Tomáše Pilaře vám učaruje v momentě a jen se zájmem nasloucháte životnímu příběhu v Česku i zahraničí respektovaného člověka. Který se, jen tak mimochodem, na sklonku března právě vrátil z Alp, kde smyčcové nástroje vyměnil za lyže. „Na kopcích na housle nemyslím, to by bylo hodně špatně. Tam jezdím, abych si od práce odpočinul,“ podotýká a hned pokračuje ve vyprávění. Poutavě, s chutí.

Tradice, řemeslo, úcta k předkům

V křeslech, kam se v pracovně mistra houslaře uvelebíme, už seděla nejedna známá osobnost, z fotografií poznáváme bývalého českého prezidenta Václava Klause se ženou. Stěny jsou posety snímky, portréty, mnohé z nich podepsané. Všude okolo housle, další nástroje a nástroje nutné k jejich vzniku. A nechybí rodokmeny a další připomínky bohaté tradice. „Z historie jsme vzešli, díky tomu jsem něčeho dosáhl, jsem na ni hrdý. Snažím se rod a zásluhy předků připomínat,“ nepochybuje Tomáš Pilař ani na chvíli o správné cestě.

Další důkaz? Přítomnost nejstarší dcery Šárky a jejího manžela Pavla, kteří představují nejen přítomnost, ale i budoucnost rodinného ateliéru. I z jejich slov poznáte, jak moc svou prací žijí. „Houslařinu

člověk opravdu musí chtít dělat, mít ji rád. Ne z povinnosti, donucení,“ má hned jasno paní Šárka. „Pro rodiče je firma další dítě, o které se musíte starat. A pro ženu je taková situace vůbec mnohem těžší. Já zanechal pedagogické činnosti a šel do ateliéru, aby mohla manželka provozovat řemeslo dál,“ vypráví Pavel Hušek, jehož houslařská dílna patří ke každoročním lákadlům Kocianky. A jak vůbec letitá spolupráce ateliéru Pilař a klání mladých houslistů začala a jak vypadá nyní?

Od Hudečka ke Šporcovi

Jak vzpomíná Tomáš Pilař, na první ročníky jezdil už zakladatel ateliéru – dědeček Karel – a stejně také otec Vladimír. A hned přidává jména houslistů, kteří hráli na jejich nástroje. Jejich výčet je, bez přehánění, ohromující. „Namátkou Vašek Hudeček, Slávek Matoušek,

František Novotný, Bohumil Kotmel, Leoš Čepický, Pavel Eret,“ vyjmenovává autor houslí jejich majitele. Přítomnost Kocianky reprezentují další: „Pavel Šporcl, ten měl od táty první nástroj, na který hrál. Petr Matějka hraje v současnosti na tátův nástroj. A třeba poslední laureát Milan Kostelenec, dokud měl tříčtvrteční housle, hrál také na nástroj od nás.“

Ale nejsou to jen osoby, které dělají houslím z hradeckého ateliéru dobré jméno. Na Kociance se nástroje od Pilařových objevují pravidelně a ani 66. ročník nebude výjimkou. „Letos určitě jedny naše housle na soutěži slyšet budou, syn kamaráda, pardubického muzikanta, v jedné z mladších kategorií. Ten má housle od Pavla,“ zmiňuje práci svého manžela Šárka Pilařová.

O mezinárodní soutěži v Ústí přitom hovoří s uznáním a respektem všichni tři. Podobných klání je v Česku i za jeho hranicemi vícero, Kocianka se ale tradicí a náročností běžným pořádkům vymyká. „Je pro nás srdeční záležitostí, neznám žádnou jinou takovou soutěž. V květnu určitě přijedu, už mám objednaný hotel,“ prozrazuje Tomáš Pilař. „Manžel tam s houslařskou dílnou bude. Ještě donedávna, když odjel na Kocianku i táta, tak se

o sebe ještě děti nepostaraly samy. Teď už jsou samostatnější a já bych se určitě aspoň nějaký den chtěla na Kocianku podívat,“ plánuje výlet do Ústí konečně také paní Šárka.

Konec houslařů v Česku?

Podle všeho naštěstí jen tak nehrozí. Komunita u nás je relativně nepočetná, přím hrají rodinné klany – vedle Pilařových zejména Špidlenovi či Bursikovi. „Musíme to rozdělit. Na část mistrů houslařů, kteří provozují řemeslo na špičkové úrovni, staví nástroje, restaurují je. A pak je spousta lidí spíše na řemeslné úrovni, dělají běžnou údržbu,“ upozorňuje Tomáš Pilař na skutečnost, že není houslař jako houslař. A hned objasňuje, že dostat se mezi „vyvolené“ je náročná výzva, kterou nezládne zdaleka každý. „Jsme sdružení v Kruhu umělců houslařů. Je nás kolem dvaceti. Kritéria pro členství jsou přísná, uchazeč musí předvést svou práci, nástroj, který postavil. Pokud je na dostatečné úrovni, následuje aprobační zkouška. Zvolí se některý z kolegů, u kterého zkouška proběhne, uchazeč musí udělat konkrétní

A black and white photograph showing two men in a workshop or store. The man on the left is sitting on a low stool, wearing a t-shirt and jeans, with his hands clasped. The man on the right is sitting in a leather armchair, wearing a sweater and jeans, with his arms crossed. The background features shelves displaying various items, including hats and bags. The foreground is slightly out of focus, showing the back of a person's head and shoulders.

se ten člověk jmenoval. Strašný čas.”

Jeho i celý ateliér čekají letos oslavy 100 let od vzniku ateliéru, zejména na přelomu září a října. Slavit rozhodně je co: jenom z rukou Tomáš Pilaře vzešlo přes 300 houslí, některé z nich jejich autor nadále sleduje. A následuje další pozoruhodný příběh, tentokrát o nástroji, který se po letech vrátil tam, odkud vzešel. „Rád jsem jej sledoval,

Pokud chcete oslavit kulaté jubileum rodinné firmy Pilařových, pokračovatelů odkazu Krkonošské houslařské školy a jejího zakladatele Věnceslava Metelky, měli byste do Hradce Králové

7

Do porodnice (snad) až po soutěži

Organizační tým Kocianovy i Heranovy soutěže má svoje opory. Ne tak mediálně viditelné, ale o to důležitější. V posledních letech mezi ně patří také Tomáš Fiedler z Klubcentra, jinak též vedoucí místního dobře zavedeného kina. S minulostí punkového kytaristy a přítomností otce tří dětí má k malým hudebním nadějím blízko. „Určitě je moje pochopení pro děti i jejich rodiče větší a dovedu si představit, co zrovna prožívají,“ říká sekretář obou hudebních svátků v rozhovoru s nečekanou pointou.

Pro laika, co obnáší být sekretářem?

Taková práce všeho druhu. (směje se) Můj kontakt je na stránkách Kocianky i Heranky pro rodiče i pedagogy, pokud potřebují cokoli vysvětlit.

Veškerá očekávání souvisejí s počtem přihlášek. Občas byly roky hubené, ale letos jste v součtu přelezli stovku!

Pětačtyřicet Heranka a přes šedesát Kocianka, byť tam došlo k malému úbytku. To nikdo z nás nečekal, třicet na Heranovu soutěž by bylo skvělé, vždyť loni z dvaceti přihlášených přijelo osmnáct. Na Kociance jsme se pohybovali okolo čtyřiceti a najednou takový nárůst!

Co ale vím, přihlášky většinou chodí v posledních dnech, musely to být nervy.

Byl začátek února a já neměl na Heranku jedinou přihlášku, uzávěrka na konci měsíce. Ale čas běžel, byl poslední týden, v kanceláři jsem nejdřív jásal nad každou přihlášku, abych si pak říkal: „Hele dobrý, to už stačil!“ Důležité je také říct, že na Heranku se letos nepřihlásil nikdo z Mongolska, v tom je proti Kociance rozdíl. Prý chtějí přijet až v roce 2025.

Když jsme u mongolských soutěží, říkám správně, že na letošní Kociance to s nimi mají Češi remízové 15:15?

Je to tak a je to neuvěřitelný. Opravdu drží úžasnou tradici a musí sem jezdit s velkou radostí a nadšením. Nejvíce mongolských houslistů je v první kategorii, z nějakých dvaceti soutěžících určitě polovina.

Během KHS bude vaší „kanceláři“ zkušebna orchestru hned vedle koncertního sálu. Co tam nejčastěji děláte, jak byste tři soutěžní dny popsal?

Nejdřív tam musím dostat vše důležité, tašky pro soutěžící, brožury, drobné ceny od města. Jakmile účastníci přijedou, jdou ke mně, nějakou jednoduchou angličtinou se domluvíme.

Na Kociance ale přeci musí znít různé jazyky, často ty méně frekventované. Poradíte si v tu chvíli?

Dnes je to tak, že většina angličtinu alespoň v základech zvládne, i s mongolskými účastníky se nějak domluvíme. Na internetu mám otevřený česko-mongolský slovník, naučil jsem se pár slovíček a frází, i nějaký fórek. Po těch letech bych už mohl na mongolštině zpracovat.

Došlo ve foyer i na nějaký kuriozní moment?

Jeden jsem nečekal, ale nosím u sebe kápězetku, kde mám i šití. Minulý rok za mnou přišla paní z Německa, že se dceři před vystoupením utrhlo ramínko a potřebuje ho rychle zašít. Poradili jsme si.

Sám jste býval aktivním muzikantem, ale úplně jiného ražení. Co nyní?

Teď si občas zahraju doma, než se na mě pověsí některé z dětí. Ale elektrickou kytaru pořád mám.

Na Kociance musíte ukočírovat desítky dětí, k tomu jejich doprovod. Pomáhá vám, že máte doma také docela početnou „smečku“?

Určitě je moje pochopení pro děti i jejich rodiče větší a dovedu si představit, co zrovna prožívají. Dítka máme tři a zrovna čekáme čtvrté...

Velká gratulace za celou redakci!

Důležitá informace, termín máme 21. května. (směje se) Je to sice po Kociance, ale může se stát, že si z kanceláře odskočím k porodu. Proto se mnou letos bude na soutěži i kolegyně Petra Netušilová, aby atmosféru soutěže nasála... a abychom se případně mohli vystřídat.

Vyhlašovatel a titulární sponzor:

[ou] Město Ústí nad Orlicí

Generální partner: **RIETER**

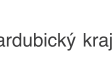
Hlavní partner:

Odborní partneři:

Partneři:

Zpravodaj Kocianova Ústí

šéfredaktor Natália Kudrnová
redakce Jan Pokorný
Miroslav Němec
Kateřina Rejmanová
Vít Pokorný
foto Adam Faltus
Lukáš Prokeš
grafika Lucie Majvaldová
tisk Grantis, s.r.o.

